

Naslov originala:

Cecelia Ahern

PERFECT

Copyright © Cecilia Ahern 2017

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2017

ZA IZDAVAČA:

Marko Sabovljević

UREDNIK:

Marina Sabovljević

PREVOD:

Jelena Radojičić

LEKTURA I KOREKTURA:

Maja Banjac Kesić

DIZAJN KORICA:

Biljana Babić

ŠTAMPA:

Alpha print, Zemun

TIRAŽ:

1000

IZDAVAČ:

Publik praktikum

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

SESILIJA AHERN

SAVRŠENA

SAVRŠEN

Onaj koji poseduje sve poželjne osobine, kvalitete i karakteristike; onoliko dobar koliko je to moguće biti.

Idealan, superioran, nepogrešiv, besprekoran, prvorazredan, neprikosnoven, uzoran, najbolji, vrhunski.

PRVI DEO

Korov, to je samo cvet koji raste na pogrešnom mestu.

To nisam ja smislila, nego moj deda.

On vidi lepotu u svemu. Možda je stvar u tome što misli da su stvari lepše ako su neuobičajene i ako nisu na svom mestu. Ta njegova osobina primećuje se u svakodnevnim stvarima. Odabrao je da živi u staroj seoskoj kući, umesto u preuređenoj vili. Kafu kuva u staroj džezvi, na šporetu na drva, umesto da koristi potpuno novi aparat za espresso koji mu je mama kupila za rođendan pre tri godine. Nije ga ni isprobao, skuplja prašinu na kuhinjskom pultu. Nije da se on plaši napretka, zapravo se i bori za promene, ali voli autentičnost, kada stvari imaju svoj pravi oblik. U to spada i njegovo divljenje odvažnosti korova da raste na mestima na kojima ga niko nije posadio. Baš ta njegova osobina dovela me je njemu kada mi je bilo najpotrebnije, i baš zbog te osobine on ugrožava sopstvenu bezbednost da bi me skrivao.

Skrivanje.

To je reč koju je upotrebio Savet; svako ko pomaže ili skriva Selestinu Nort suočiće se s ozbiljnom kaznom. Nisu rekli kakvom tačno, ali Savet je na takvom glasu da možemo da zamislimo. Izgleda da to što je opasno da budem na njegovom posedu nije uopšte uplašilo dedu, samo ga je još više uverilo da je njegova dužnost da me zaštititi.

„Korov je jednostavno biljka koja želi da raste tamo gde ljudi žele nešto drugo”, kaže on sada, saginjući se da iščupa uljeza iz zemlje svojim velikim, snažnim rukama.

Značenje je isto, iako to ponekad kaže drugačije. Ima šake pravog borca, velike, debele šake, kao lopate, a opet, uprkos tome, one su i ruke negovatelja. One su popravljale i gajile, na sopstvenoj zemlji, i držale i štatile njegove najrođenije, ćerku i unuke. Te ruke, kojima bi mogao nekoga da udavi, iste su one ruke kojima je podigao ženu, kojima obrađuje zemlju. Možda su negovatelji najsnažniji borci, jer su povezani s nečim duboko u sebi, imaju za šta da se bore, imaju nešto što vredi čuvati.

Deda poseduje četrdeset hektara zemlje. Nisu sva polja jagoda kao ovo na kojem smo sada, ali ovaj deo svoje zemlje on otvara za javnost u julu. Čitave porodice plaćaju ulaz da bi same brale jagode, a on kaže da mu taj prihod pomaže da održava domaćinstvo. Ne može da prekine ove godine, ne samo zbog novca, već i zbog Saveta. Odmah bi znali da me krije. Posmatraju ga. Mora da radi isto što i svake godine. Pokušavam da ne mislim unapred kakav će biti osećaj kad iz svog skrovišta čujem decu kako ciče od sreće dok beru jagode i igraju se. Ili koliko će opasnije biti kad na posedu budu stranci koji bi mogli slučajno da me otkriju.

Volela sam da dolazim ovamo kao mala sa svojom sestrom Džuni-per u vreme kada se beru jagode. Na kraju dugog dana jagoda bi bilo više u našim stomacima, nego u korpama. Međutim, ovo sad više ne izgleda kao ono čarobno mesto. Sada čupam korov tamo gde sam se nekada maštovito igrala.

Kad deda izgovara te fraze dok radi, znam da priča o meni, kao da je izmislio svoj sopstveni, jedinstveni brend zemljoradničke terapije, ali, iako ima dobre namere, uspeva samo da mi naglasi činjenice.

Ja sam korov.

Žigosana zbog greške na pet mesta na telu, i tajnim, šestim, žigom za pravu meru, zbog pružanja pomoći obeleženom i zbog laganja pred Savetom. Društvo se izjasnilo da me ne želi. Iz korena su me iščupali iz zemlje, protresli me dobro i bacili u stranu.

„A ko je to nazvao korovom?” nastavlja deda, dok idemo kroz leje. „Nije priroda. Ljudi su to smislili. Priroda mu dopušta da raste. Priroda ga postavlja na mesto. Ljudi su ti koji ga imenuju i odbacuju.”

„Ali on guši cveće”, napokon kažem, podižući pogled s onog što radim. Leđa me bole, nokti su mi crni od zemlje.

Deda me fiksira pogledom, s kapom od tvida spuštenom preko svetloplavih očiju, uvek budnih, uvek u istraživanju. Kao kod sokola. „Zato što se bori za svoje mesto. Preživljava.”

Tužno gutam knedlu i skrećem pogled.

Ja sam korov. Preživljavam. Ja sam obeležena.

Danas punim osamnaest godina.

Postoji osoba kakva misliš da treba da budeš, a postoji i osoba kakva zaista jesi. Izgubila sam osećaj i za jednu i za drugu.

To je, kaže deda, savršeni trenutak da se počne iz početka.

Osoba kakva mislim da treba da budem: Selestina Nort, Samerina i Katerova ćerka, Džuniperina i Juanova sestra, Artova devojka. Nedavno je trebalo da maturiram i da se spremam za fakultet, a studirala bih matematiku.

Danas je moj osamnaesti rođendan.

Danas je trebalo da ga proslavim na jahti Artovog oca. Bosko Krevan obećao je da će mi je pozajmiti na moj veliki dan. To bi bio lično njegov poklon. Proslavila bih s dvadeset najbližih ljudi, prijateljima i porodicom, možda bi bilo i vatrometa. Čokoladna fontana da gosti umaću kolačiće od sleza i jagode. Zamišljam svoju prijateljicu Marlenu s ozbiljnim izrazom lica i brkovima od čokolade, čujem kako njen dečko, nepromišljen kao i uvek, preti da će umočiti svoje delove tela. Marlena prevrće očima. Ja se smejem. Kobajagi svađa, uvek to rade, naprave dramu da bi se jedno drugom iskupili.

Tata bi pokušavao da bude kul na podijumu za igru, plesao bi s mojim prijateljima, pokazujući svoje mišiće i glumeći Majkla Džeksona. Vidim svoju mamu, manekenku, kako se izdvaja od ostalih na palubi u laganoj cvetnoj letnjoj haljini. Njena duga plava kosa leprša na povetarcu, kao da je ispred savršeno postavljene mašine za vetar. Izgledala bi savršeno kul, ali sve vreme bi mislila o onom što se dešava oko nje, šta treba popraviti, kome treba dopuniti čašu, kome je ponestalo tema za razgovor... Dok pucneš prstima, doplovila bi u svojoj haljini i sve popravila. Moj brat Juan preterivao bi s kolačićima i čokoladom, jurcao bi okolo sa svojim drugom Majkom, rumen i oznojen, pio preostalo pivo iz praznih flaša, i morao bi da ode kući ranije jer bi ga boleo stomak. Vidim svoju sestru Džuniper: sa svojom prijateljicom zabavu posmatra iz ugla. Uvek iz ugla, analizirajući sve sa zadovoljnim, tihim osmehom. Uvek posmatra i sve razume bolje nego bilo ko drugi.

Vidim sebe. Trebalo bi da plešem s Artom. Trebalo bi da budem srećna. Ali ne deluje mi kao ispravno. Gledam u njega. Nije više isti. Mršaviji je, izgleda starije, umorno, neumiven je i zapušten. Gleda u

mene, pogled mu je na meni, ali u mislima je negde drugde. Njegov dodir je mlitav, tek šapat dodira, a dlanovi su mu oznojeni. Imam osećaj kao da ga poslednji put vidim. Nije tako trebalo da bude, niti je ikada tako bilo, što je bilo savršeno, ali više ne mogu ni da prizovem u maštu ta stara osećanja. Čini mi se kao da je sve bilo tako davno. Ostavila sam savršenstvo za sobom pre mnogo vremena.

Otvaram oči i ponovo sam u dedinoj kući. Ispred mene je hladni tart od jabuka, u foliji, kupljen u prodavnici. U njemu je jedna svećica. Postoji osoba kakva mislim da treba da budem, iako ne mogu čak ni pošteno da maštam o njoj bez ometanja stvarnosti, a tu je i osoba kakva sam zaista, sada. Ova devojka, u bekstvu ali potpuno mirna, bulji u hladni tart od jabuka. Ni deda ni ja ne pretvaramo se da je drugačije. Deda je realan, on ne prodaje maglu. Gleda u mene, tužno. On ne zna da izbegava temu. Trenutno su stvari suviše ozbiljne za to. Svakog dana pravimo plan, a taj plan se iz dana u dan menja. Pobegla sam od kuće i od svog zviždača Meri Mej – čuvara kog mi je odredio Savet – čiji je posao da prati svaki moj korak i pobrine se da poštujem pravila za obeležene, a sada me nema nigde. Zvanično sam „odbegla”.

Mama mi je pre dve nedelje rekla da bežim, žurno je šapnula naredbu na moje uho. Kad se setim tona kojim mi je to rekla, i sad se naježim. Glavni sudija Saveta, Bosko Krevan, sedeo je u našoj kući, zahtevao je od mojih roditelja da me predaju. Uprkos tome što je Bosko otac mog bivšeg dečka, što smo više od deset godina komšije, što smo pre svega nekoliko nedelja uživali u zajedničkoj večeri kod nas, moja mama odabrala je da ja nestanem, umesto da se on ponovo pobrine za mene. Ponekad je potreban ceo život da se razvije prijateljstvo, a dovoljna je sekunda da se stvori neprijatelj.

Samo jednu stvar morala sam da ponesem sa sobom kad sam pobegla: poruku koju je moja sestra Džuniper dobila, za mene. Poruka je bila od Karika. Karik je bio u susednoj ćeliji dok sam bila u pritvoru Hajlenskog zamka, sedištu Saveta. Gledao je moje suđenje dok je čekao svoje, i bio je svedok dok su me žigosali. Video je sva žigosanja, uključujući i tajno, šesto. On je jedina osoba koja može da razume kako se trenutno osećam, jer i on prolazi kroz isto. Više nemam poruku koju mi je ostavio, ali nije mi ni potrebna. Zapamtila sam svaku reč i uništila je.

Moja želja da pronađem Karika bila je, i sad je, neizmerna, ali bilo je teško. Uspeo je da izbegne svog zviždača čim je pušten iz Zamka i

pretpostavljam da mu moja reputacija nije olakšala da on mene pronađe. Pre dve nedelje me je pronašao, spasio me za vreme nereda u supermarketu. Doneo me je kući; bila sam u nesvesti tada, tako da naš ponovni susret nije prošao baš onako kako sam zamišljala. Ostavio mi je poruku i nestao.

Ali nisam mogla da dođem do njega. Zbog straha da me ne prepoznaju, nisam smela da se krećem po gradu. Zato sam zvala dedu. Znala sam da će njegova farma biti prva stanica na kojoj će me Savet tražiti, ali bila mi je potrebna njegova pomoć. Boravak kod dede trebalo je da bude svraćanje na brzinu dok se sve stiša. Ali sada se pitam da li će se ikada stišati.

Otkako sam stigla na farmu, nebrojeno puta su je pretražili zviždači, čuvari Saveta, ali nisu nijednom uspjeli da otkriju moje skrovište. Trebalo bi da se krijem na nekom drugom mestu, bezbednijem, ali barem ovde je deda glavni. Mislim da nijedno od nas nije ni pomislilo da će zviždači biti toliko nemilosrdni u svojoj potrazi za mnom.

Uvek kada se zviždači približe mom skrovištu, jedva mogu da dišem. Čujem njihove korake, ponekad i kako dišu, jer sam strpana, nagurana u neki prostor, iznad ili ispod, ponekad na tako očiglednim mestima da ni ne gledaju, a ponekad na tako opasnim da se ne bi ni usudili da pogledaju.

Gledam u usamljeni plamen koji titra na hladnom tartu od jabuka. „Zamisli želju”, kaže deda.

Zatvaram oči i pokušavam da zamislim. Imam previše želja i osećam da nijedna nije ostvariva u mom slučaju. Ipak, verujem da smo iznad toga da poželimo želju onda kada smo istinski srećni, ili onda kada smo se već predali. Ja nisam ni jedno od te dve stvari.

Ne verujem u magiju, ali zamišljanje želje vidim kao prihvatanje nade, potvrdu sopstvene volje, potvrdu cilja. Možda, kad priznate sebi da nešto želite, pomažete da se ta želja i ostvari. Dobili ste cilj, mogućnost da se to dogodi. Usmerite svoje pozitivne misli; smislite želju, poželite, a onda sami radite na tome da se ostvari.

Oduvala sam plamen.

Jedva da sam otvorila oči, a već čujemo korake u predsoblju.

Dahi, dedin upravnik farme, čovek od poverenja, pojavljuje se u kuhinji.

„Zviždači su ovde. Pokret.”

Deda skače od stola tako brzo da njegova stolica pada unazad na kameni pod. Niko je ne podiže. Nismo spremni na ovu posetu. Baš juče su zviždači pretražili svaki ćošak farme; mislili smo da smo makar danas sigurni. Gde je sirena koja obično upozoravajuće zavija? Zvuk od kog se sledi svako živo biće u svakoj kući dok vozila ne prođu, ostavljajući za sobom srećnike preplavljene olakšanjem što oni nisu meta.

Nema rasprave. Žurimo iz kuće. Instinktivno znamo da nam je ponestalo sreće sa skrivanjem mene u kući. Dahi trči s nama napolje na posed. Skrećemo desno, dalje od prilaznog puta uz koji rastu trešnje u cvatu. Ne znam gde trčimo, samo se udaljavamo, koliko god je moguće dalje od ulaza.

Dahi priča dok trčimo. „Dejn ih je video s tornja. Zvao me je. Bez sirena. Element iznenađenja.”

Na posedu se nalaze ostaci normandijskog tornja, što je dedi dobro poslužilo kao osmatračnica zbog zviždača. Otkako sam stigla, uvek je neko na dužnosti, danju i noću. Zaposleni na farmi se smenjuju, redom.

„I oni definitivno dolaze ovamo?” pita deda, osvrćući se brzo, i pokušava nešto da smisli. Smišlja, planira. Žao mi je što moram da priznam da osećam da paniči. Nikad to nisam videla kod dede ranije.

Dahi klima glavom.

Ubrzavam korak da bih mogla da ih pratim. „Gde idemo?”

Ne odgovaraju. Deda se i dalje osvrće dok grabi kroz svoj posed. Dahi gleda u dedu, pokušava da ga pročita. Jasno mi je da nemaju plan, hvata me panika zbog toga. Osećam je u stomaku, i uznemirava me brzina kojom mi srce lupa. Krećemo se najbrže što možemo, prema najudaljenijem delu dedine zemlje, ne zbog toga što on ima plan, već zato što *nema*. Treba mu vremena da nešto smisli.

Žurimo kroz polja, kroz leje jagoda u kojima smo pre samo nekoliko sati radili. Zviždači nisu naoružani, njihovo oružje su njihovi

brojevi i moć koju imaju. Samo njihovo prisustvo dovoljno je da se zavede red. Nemaју najnoviju špiјunsku tehnologiju, barem za sada, ali imaju društvo na svoјoj strani, najveći deo društva, tako da su svi njihove oči i uši.

Čujemo da se zviždači približavaju. Do sada su dolazili samo јednim vozilom da pretražuju, ali mi se čini da ih čujem više. Glasniji motori nego obično; možda su došli kombijima, a ne automobilima. Obično je dvoje zviždača u autu, četvoro u kombiju. Da li to čujem tri kombija? Možda dvanaest zviždača. Počinjem da drhtim, ovo je potpuna pretraga. Našli su me, uhvaćena sam. Udišem svež vazduh, osećam kako mi sloboda klizi iz ruku. Ne znam šta će mi uraditi, ali pod njihovim nadzorom pre dva meseca dobila sam bolne žigove na koži, crveno slovo G na šest mesta, da bi svi znali za moje greške. Ne želim da se zadržavam da bih otkrila za šta su još sposobni.

Dahi gleda u dedu. „Koliba.”

„Idu tamo.”

Gledaju u daljinu, kao da će im zemlja dati odgovor. *Zemlja.*

„Rupa”, kažem iznenada.

Dahi izgleda nesigurno. „Mislim da to nije...”

„Poslušiće”, kaže deda odlučnim glasom i juri prema rupi.

Iako je to bila moja ideја, od same pomisli na to mi se plaće. Vrti mi se u glavi od te mogućnosti. Dahi pruža ruku da me propusti ispred sebe, a u njegovim očima vidim saosećanje i tugu.

Takođe vidim i „zbogom”.

Pratimo dedu do čistine u blizini crne šume s kojom se graniči njegov posed. Dahi i on proveli su jutro kopajući rupu, dok sam ja ležala na zemlji u njihovoj blizini. Lenjo sam prstima vrtela maslaćak i posmatrala kako se polako rastavlja na povetarcu.

„Kao da kopate grob”, rekla sam sarkastično.

Nisam znala kako će se te moje reči obistiniti.

Pečenje u rupi, to je najjednostavniji i najstariji način spremanja hrane. Takođe se zove i zemljana peć. To je rupa u zemlji, koja služi da zadrži toplotu i u kojoj se hrana peče, dinsta i dimi.

Da bi se hrana ispekla, vatra treba da tinja. Hrana se smesti u rupu i pokrije. Sve se zatrpava zemljom: krompiri, bundeva, meso, šta god želite, i hrana se ostavlja ceo dan unutra. Deda jednom godišnje, tradicionalno, priprema hranu na ovaj način, zajedno sa zaposlenima na farmi, ali obično u vreme žetve, ne sada, u julu. Odlučio je da to uradi sada zbog jačanja duha, kako je rekao, u vreme kada nam je svima bila potrebna podrška, da se držimo zajedno. Svi zaposleni kod dede na farmi su obeleženi, i otkad su se suočili s nemilosrdnim pretresima zviždača, svi su pod prismotrom jačom nego ikad. Ono što je svima potrebno jeste podizanje morala.

Nisam imala pojma da je deda zaposlio obeležene, sve dok nisam došla ovde pre dve nedelje. Mama i tata to nikada nisu spomenuli, a mi smo uvek dolazili na farmu nedeljom, kada bi svi imali slobodan dan. Možda su morali da se drže dalje od naših pogleda, a možda su uvek bili tu, ali su, kao i većina obeleženih, dok i sama nisam postala obeležena, bili nevidljivi za mene.

Sad razumem da je to doprinelo da se poveća jaz između dede i mame, njeno neodobravanje njegovih stavova o Savetu, tribunalu koji je osnovala Vlada da bi sudio ljudima za njihove neetičke, nemoralne postupke. Mislili smo da njegovo gundanje nije ništa drugo do teorija zavere, ogorčenost zbog načina na koji se troši novac poreskih obveznika. Ispalo je da je bio u pravu. Takođe vidim da je deda bio nešto kao mamina prljava mala tajna. Kao dobro plaćena manekenka, ona je bila primer savršenstva, barem spolja, i dok je bila veoma uspešna svuda u svetu, nije smela da dozvoli da nešto naruši njenu reputaciju u Hamingu. Imati tako iskrenog oca, koji je na strani obeleženih, bila je pretnja za njen imidž. Sad to razumem.

Neki poslodavci tretiraju obeležene kao robove. Prekovremeni rad i minimalna zarada, ako imaju sreće. Mnogi obeleženi su srećni ako su zaposleni i rade za smeštaj i hranu. Većina obeleženih su obrazovani, fini ljudi. Nisu kriminalci, nisu uradili ništa nezakonito. Doneli su moralne ili etičke odluke koje društvo ne odobrava i zbog toga su žigosani. Organizovano javno sramoćenje. Pretpostavljam.

Dahi je bio nastavnik. Snimile su ga sigurnosne kamere kako grubo hvata neko dete.

Shvatila sam da je prijavljivanje ljudi Savetu zbog greške oružje koje ljudi koriste jedni protiv drugih. Tako se oslobode konkurencije, prave sebi mesto da negde uskoče, ili se na taj način svete nekome. Nije uvek reč o tome da se čisti društvo; često pojedinci na taj način samo popravljaju svoj položaj. Kao ljudi koji tuže neku organizaciju jer su se sapleli o pukotinu na trotoaru, ili tuže restoran jer su se okliznuli na stepenik i slomili gležanj. Ljudi zloupotrebljavaju sistem. Mnogi traže način da poboljšaju sebi život, koriste rupe u zakonu. Savet, „čuvari savršenstva”, kako sami sebe zovu, jedna je zjapeća rupa u zakonu, kao stvorena za oportuniste i lovce.

Ja sam prekršila osnovno pravilo. Ne pomaži obeleženom. Ovaj čin zapravo povlači zatvorsku kaznu, ali su, umesto toga, proglasili da sam pogrešila. Krevan je pokušavao da nađe način da mi pomogne. Po planu, trebalo je da lažem i kažem da nisam pomogla starcu. Ali nisam mogla da slažem, priznala sam istinu. Rekla sam pred svima da je obeleženi čovek ljudsko biće koje zaslužuje da mu se pomogne, a pomoć mu je bila potrebna. Obrukala sam Krevana, mislio je da pravim sprdnju od njegovog suda.

Zbog svega toga ispalo je da sam lagala Savet. Obrukala sam ih, povelu ih putem prevare, privukla pažnju naroda, a zatim javno priznala istinu. Morali su da me kazne, za primer. Sada shvatam da sam zapravo žigosana zbog laganja Saveta, jer sam ih obrukala i navela ljude da preispituju njihov rad.

Savet je tako moćan jer, između ostalog, daje medijima materijal. Oni tesno sarađuju, dajući jedni drugima ono što im je potrebno. Mediji ljudima pune glave. Kažu nam da su sudije u pravu, a da obeleženi greše. Priča se izvlači iz konteksta, nikad se ne prikaže sve. Sirene zviždača, poput sirena za maglu, nadjačale su glas razuma.

Spisak pravila protiv obeleženih je dugačak. Između ostalog, obeleženima nije dozvoljeno da budu na poziciji na kojoj se odlučuje,

kao što je menadžer, ili bilo koje drugo radno mesto na kom bi imali uticaj na mišljenje ljudi. Kako bilo, postoji i pravilo da ne smeju da budu diskriminirani pri zapošljavanju na određenim pozicijama samo zbog toga što su obeleženi – neobično ljudsko pravo za ono što deluje kao neljudsko postojanje. Uprkos tom pravilu, većina obeleženih jeste diskriminirana na radnom mestu. Deda nije jedan od tih poslodavaca. On se posebno trudi da zaposli obeležene radnike, i tretira ih potpuno isto kao što bi bilo koga drugog.

Dahi najduže radi kod njega. Trideset godina je s njim; ima ružan ožiljak na slepoočnici zbog pogrešne odluke da zgrabi to dete. Dobio je žig pre nego što je Savet stigao da sredi Odaju žigosanja i alate. Ipak, nije strašan u poređenju sa šestim žigom na mojoj kičmi, tajnim žigom koji mi je utisnuo sudija Krevan. To je lična poruka. Između mene i njega je lična.

Dahi donosi još jednu pogrešnu odluku baš sada: sarađuje s demom koji me skriva. Deda bi dobio najmanje šest meseci zatvora zbog pomaganja obeleženoj, ali pošto obeležen čovek pomaže obeleženoj, strah me je i da mislim kakva bi Dahijeva kazna mogla da bude. Kad ste obeleženi, mislite da život ne može biti gori, sve dok se ne obruše na vašu porodicu i iskoriste ih da vas još više kazne i pričine vam bol.

Nas troje buljimo u četvrtastu rupu u zemlji. Čujem lupanje vrata, više puta, i zamišljam armiju zviždača u njihovoj crvenoj opremi za suzbijanje demonstracija i crnim čizmama. Stići će do nas za koji minut. Skačem u rupu i ležem.

„Pokrijte me”, kažem.

Deda zastaje pre nego što će baciti platno preko mene, ali Dahi pomera dedu i počinje s akcijom. Mogla sam da nadrljam zbog dedinog oklevanja. Ispod platna osećam kako dodaju drva i mahovinu koje sam dovukla iz šume tog jutra. Nisam samo kopala sopstveni grob, pripremila sam i sanduk.

S platnom na sebi, osećam težinu drveta iznad sebe.

Koraci se približavaju.

„Moramo da nađemo Karika hitno”, tiho kaže deda, i slažem se u sebi.

Čujem zvuk čizmi koje gaze po zemlji.

„Kornelije”, kaže Meri Mej iznenada i srce mi tuče. Sve u vezi nje me užasava. Ona je tako bezdušna žena da je celu svoju porodicu prijavila Savetu zbog nemoralnih postupaka u porodičnom poslu, da

bi se osvetila što joj je sestra preotela dečka. Uvek je bila prisutna za vreme pretresa farme, ali sad izgleda kao da se vratila s vojskom. S njih najmanje dvanaest.

„Meri Mej”, kaže deda osorno. „Ispraznile su se baterije na sire-nama danas?”

Još jedna gomila pada na mene. Namerno je bačena jače da ne bi posumnjala. Pada mi pravo na stomak i savladavam potrebu da jauknem i sklonim se.

Meri Mej ne časka, nema smisla za humor i ne zna za zadirkivanje. Kad nešto kaže, to je to. „Šta je to?”

„Rupa za pečenje”, kaže deda.

Njih dvoje stoje nada mnom, s moje leve strane. Osećam da cepa-nice padaju po meni s druge strane, što znači da je Dahi još tu.

„A to je?”

„Zar nisi nikad čula za pečenje u zemlji? Mislio sam da bi seoska devojka sa Žutih livada, poput tebe, trebalo da zna sve o tome.”

„Ne. Ne znam.” Govori odsečno. Ne sviđa joj se što on zna odakle je. Deda uživa to da radi, izluđuje je, pokazuje joj da zna nešto o njoj. Suptilan je i zvuči veselo, ali ima preteći prizvuk.

„Pa, iskopam rupu, stavim platno na dno. Prekrijem cepanicama. Zapalim ih. Kad vatra počne da tinja, dodam hranu i prekrijem zemljom. Dvadeset četiri sata kasnije hrana je pečena, u zemlji na kojoj je rasla. Savršeno ukusno. Ništa nije kao to. Naučio sam to od svog oca, koji je naučio od svog.”

„Kakva koincidencija”, kaže Meri Mej, „Kopanje rupe baš pre nego što ćemo mi doći. Sigurno ne bi ništa sakrio unutra, zar ne?”

„Nikakva koincidencija, kad vas nisam očekivao danas. To je go-dišnji ritual, pitaj bilo koga na farmi. Je li tako, Dahi?” Još jedna hrpa cepanica i mahovine pada na moje telo.

„Tako je, šefe”, kaže Dahi.

„Očekuješ da verujem obeleženom?” U njenom glasu jasno se čuje gađenje što uopšte razgovara s obeleženim.

Dugo ćute. Usredsređena sam na svoje disanje. Platno nije ravno sa svih strana, vazduh dopire unutra, ali ne dovoljno. Ovo skrovište bilo je suluda ideja. Bila je to moja suluda ideja. Zažalila sam. Trebalo je da rizikujem i sakrijem se u Crnoj šumi, možda bi se i Meri Mej izgubila tamo zauvek, pa bi se nas dve tamo vijale do kraja života.

Čujem kako Meri Mej polako hoda oko rupe, možda može da vidi oblik mog tela, možda ne. Možda će samo da povuče sve s mene i otkrije me, baš sada. Koncentrišem se na disanje, sve na meni je preteško, želim da prestanu da dodaju drva.

„Zapali”, kaže ona iznenada.

„Šta?”

„Čuo si me.”

Iznad mene je belo platno. Iznad platna drva za potpalu i mahovina. Iznenada mi se platno, koje je bilo odmaknuto od mog lica, ostavljajući mi prostor da dišem, ruši pravo na nos. Pokušavam da ga oduvam ali ne uspevam da ga pomerim. A sada i Meri Mej želi da me zapali. Zna da sam ovde. Ja sam miš uhvaćen u zamku.

Deda pokušava da je odgovori. Nije još nameravao da zapali vatru. Hrana nije spremna, treba da se umota. Potrebno je vreme za sve to. Ona mu kaže da ima vremena. Govori Dahiju da pripremi hranu i nije je uopšte briga za hranu, njena namera je da me zapali. Dedi govori da se usredsredi na vatru. Ne traži to od njega, naređuje mu. Ona zna da na ovoj farmi nema nikoga s kim bi podelio hranu, sem nekolicine obeleženih, a nju ne zanimaju ni njihovi planovi ni kvalitet njihove ishrane.

To se događa sada.

Osećam kako mi još jedan snop pada na noge. Deda uopšte ne žuri, ćaska, kupuje vreme; stari koristi sve trikove koje je s godinama naučio.

„Stavi jedan tamo”, kaže ona.

Pada mi na grudi.

Ne mogu da dišem. Zatvaram oči, pokušavam da se vratim na jahtu. Moj osamnaesti rođendan, čokoladna fontana, muzika, povetarac, osoba kakva treba da budem, ne osoba koja jesam. Pokušavam da odem daleko, ali ne mogu da nestanem. Ovde sam, i sada. Cepanice su mi sve teže, vazduha je sve manje.

Meri Mej ga požuruje. Ako me otkriju, i deda će biti kažnjen. Hvatam vazduh polako, pazim da mi se grudi ne podignu i provire kroz platno i cepanice.

„Imam upaljač”, kaže Meri Mej.

Deda na to prasne u smeh. Od srca. „To nije to. Moj alat je u kolibi. Ostani ovde s Dahijem, gledaj kako priprema hranu. Vратиću se.”

Stvar je u načinu na koji je to rekao. Tako neubedljivo, tako je očigledno da laže. Tako je pametan. Ona misli da pokušava da joj zbriše, da je nešto ili neko u kolibi, što on mora da sakrije od nje. Toliko insistira da ona ostane ovde s Dahijem da joj to, naravno, skreće pažnju s rupe i ona insistira da ide do kolibe s njim. Dahi će mi pomoći da izađem.

Međutim, ona poziva svoje kolege zviždače da prate Dahija dok dozove sve obeležene radnike i postroji ih kod rupe za pečenje.

Isteraće me vatrom pred svima.